

Nyári éjszaka

Esőszálakból szőtt puha
lepedő: tó, rád fekszem, és
álomba ringanék terajtad,
de felriaszt a rettegés.

Tücsökciripelés – mintha Isten
csigorgatná fogát,
s dühödten villan meg szeme
fehére fönn: a holdvilág.

Az ágak ujján a virágok
körmeiként fehérlenek...
Tépj fel hát engemet, Uram,
gyűlölt, varasodó sebet!

Szakíts föl, vagy leszáradok,
s nyomtalan elpereg magányom,
sorsom – ha mássá nem – a közönyös
föld arcán forradássá váljon!

(A Baka István művei. Versek című kötetből.)

← [Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) →